

подвластнитѣ имѣ народи — готови веднага да вѣстанатѣ противѣ тѣхѣ и заедно съ многобройнитѣ имѣ вжтрѣшни врагове да се присѣдинятѣ къмѣ щастливия побѣдителѣ. По такѣвъ начинѣ пѣтя за Срѣдня Азия билѣ съвсѣмѣ отворенѣ за Александра и появяванието му въ нея при тѣзи обстоятелства неминуемо би повлѣкло слѣдѣ себѣ си вжтрѣшенѣ прѣвратѣ въ персийското царство и би улеснило, ускорило неговото завоювание. Слѣдователно, какво би можало да бже на глѣдѣ, по естествено отѣ незабавното движение на Александра въ Срѣдня Азия, въ срѣдоточието на персийското царство? Какво по близко и по скоро би могло да води къмѣ цѣлѣта на войната? Но вѣренѣ на първоначалното, джлбоко — обмисленно, основателно свое прѣдначертание, Александрѣ не се увлѣкълѣ отѣ побѣдата, не тръгналѣ за Срѣдня Азия, а продължавалѣ движението си покрай источнитѣ брѣгове на Срѣдиземно море. Той никакѣ не се страхувалѣ да остави въ тила си такѣвъ противникѣ, като Дария, слѣдѣ такова поражение, каквото му било нанесено при Иссъ, увѣренѣ, че ще успѣе да покори и Сирия, и Финикия, и Палестина, и Египетѣ прѣди още Дарий да може да събере нова, достатѣчно силна войска. Но да отиде въ Срѣдня Азия, до като финикийскитѣ, палестинскитѣ и египетскитѣ брѣгове и съ тѣхѣ флотата и господството на морето се намирали въ властѣта на персийцитѣ, до като собственния му

тилѣ и съобщенията съ Македония и Гърция още не били напълно обезпечени, Александрѣ считалѣ за твѣрдѣ рисковано, непрѣдпазливо, не-благодарумно. Тѣзи прѣдпазливостѣ въ дѣйствиата му, тѣзи твѣрдостѣ и постоянство въ изпълнението на първоначалното му прѣдначертание за войната, заслужватѣ особено внимание. Нищо не можало да ги поколебае, даже згоднитѣ и привлѣкателни прѣдложения на Дария, който наскоро слѣдѣ боя при Иссъ прѣдлагалѣ на Александра мирѣ, съюзѣ, Мала Азия до р. Галисъ и да му заплати военнитѣ разноски. Но Александрѣ отхвърлилѣ тѣзи прѣдложения. Въ отговора си до Дария, като доказалѣ законността на войната, прѣдприета отѣ него, като върховенѣ прѣдводителѣ на гърцитѣ въ отмъщение за нашествието на персийцитѣ въ Гърция, а като македонски царѣ — за тѣхната вражда къмѣ баща му, за съдѣйствието, което тѣ давали на враговетѣ му и за подкупуванието на убийци противѣ него, — като обявилѣ, че, слѣдѣ удържанитѣ отѣ него побѣди, Азия принадлежи нему, — той искалѣ, щото Дарий да се яви при него, като прѣдѣ законния ѣ владѣтель, увѣряющѣ, че въ такѣвъ случай можалѣ да очаква отѣ великодушieto на Александра нищо по вече, отколкото се надявалѣ; ако ли пъкъ иска да рѣши спора за господството въ Азия съ оръжие, то да не бѣга по вече, за щото Александрѣ навсѣкждѣ ще го настигне.

§ 12.

3-ия походѣ въ Сирия и Египетѣ (333—332).

Като рѣшилѣ да отиде въ Сирия и Египетѣ, Александрѣ испратилѣ Пармениона съ една частѣ войска къмѣ Дамаскѣ, за да вземе находившитѣ се тамѣ съкровища и хазна на

Дария, а самѣ съ главнитѣ сили тръгналѣ отѣ Иссъ прѣзѣ Сирийскитѣ Врата по край морския брѣгѣ на югѣ. Парменионѣ изпълнилѣ възложено-то му поручение съ пленѣ успѣхѣ